

SỐ 43

PHẬT NÓI KINH NĂM THIÊN SỨ CỦA VUA ĐIÊM-LA

Hán dịch: Đời Tống, Tam tạng Pháp sư Tuệ Giác.

Nghe như vậy:

Một thời Đức Phật ở tại khu lâm viên Kỳ-đà Cấp cô độc, thuộc nước Xá-vệ. Đức Phật bảo các Tỳ-kheo:

–Hãy khéo lắng nghe và ghi nhớ! Ta dùng thiên nhãn thấy rõ nơi chốn đi đến của mọi người trong cảnh sanh tử là đường thiện, đường ác. Hoặc có người xấu ác, hoặc có người mạnh mẽ, hoặc có người khiếm nhược, hoặc sanh nơi cõi thiện, hoặc sanh nơi cõi ác. Phạm chỗ tạo tác hành động của con người như thế nào Ta đều phân biệt, biết được cả. Hễ con người thân làm ác, miệng nói lời ác, ý nghĩ điều ác, hủy báng Hiền thánh, theo tà kiến, tà hạnh, người ấy lúc mạng chung liền bị đọa vào cõi ác, rơi vào địa ngục. Còn người thân làm điều lành, miệng nói điều lành, ý nghĩ điều lành, khen ngợi bậc Hiền thánh, theo chánh kiến, chánh hạnh, người ấy khi mạng chung liền sanh lên cõi trời, hoặc nhân gian.

Như vậy, này các Tỳ-kheo, Ta dùng thiên nhãn thấy con người mạng chung liền được sinh lên cõi trời hay nhân gian. Này các Tỳ-kheo, Ta dùng thiên nhãn quan sát lúc trời mưa, trong khi nước mưa rơi xuống, hễ một bong bóng nước nổi lên thì một bong bóng nước biến mất. Ta thấy con người khi chết, thần thức đầu thai, hoặc làm người có sắc đẹp, có sắc xấu; người thì mạnh mẽ người thì khiếm nhược, hoặc sanh vào chỗ lành, hoặc sanh vào chỗ khổ, tự sống, tự chết, như bong bóng nước không khác.

www.daitangkinh.org

Lại nữa, thí như có người lấy sợi tơ năm màu, xâu ngọc lưu ly. Vì ngọc trong suốt cho nên tơ màu xanh, vàng, đỏ, trắng, đen đều hiện rõ ràng. Ta thấy người chết thân thức theo nghiệp đầu thai cũng lại như vậy. Lại như đêm tối, lấy ngọc minh châu treo trước cửa, có người đứng ở một chỗ, nhìn kẻ ra người vào nơi cửa đều thấy rõ ràng. Lại có người ở trên lầu cao, nhìn thấy ở dưới, kẻ đến người đi, kẻ chạy, người đi bộ; kẻ ngồi, người đứng đều rõ ràng. Ta thấy con người khi chết thân thức theo nghiệp đi đầu thai, hoặc đẹp đẽ, hoặc xấu ác, mạnh mẽ hay khiếm nhược, như những điều họ đã tạo ra, Ta đều phân biệt biết rõ.

Đức Phật bảo các Tỳ-kheo:

–Con người khi sống ở thế gian, do bất hiếu với cha mẹ, không cung kính các bậc Sa-môn, Đạo nhân, không thực hành nhân nghĩa, không kiểm chế tâm, không học kinh giới, không sợ quả báo đời sau, người ấy khi chết thân thức phải đọa vào địa ngục của Diêm vương. Sứ giả liền bắt đem đến thưa với Diêm vương:

–Đây là kẻ xấu ác. Kẻ này làm điều phi pháp, bất hiếu với cha mẹ, không tôn kính các bậc Sa-môn, Đạo nhân, không theo nhân nghĩa, không kiểm chế tâm ý, không tạo phước đức, không khiếm sợ cái chết, cần phải để cho họ thấy tội ác của mình, cúi mong Đại vương hãy xử phạt chúng.

Như vậy, Diêm vương theo thường lệ, trước tiên dùng lời khuyên răn, cho hiện ra năm vị thiên sứ, dùng lời thẳng thắn để xét hỏi:

–Người há không thấy người của thế gian lúc còn trẻ thơ, ngã nhào trên phân, tiểu, không thể tự che chở cho mình, miệng không biết nói, cũng lại không biết điều tốt, điều xấu chăng?

Người ấy thưa:

–Tôi có thấy điều ấy.

Vua bảo:

–Người tự cho rằng riêng mình thì không có điều ấy sao? Thân thức của con người theo hành động tạo tác, lúc mạng chung liền có tái sanh. Tuy chưa thể thấy, nhưng thường phải làm việc thiện, tự đoan nghiêm nơi thân, miệng, tâm ý mình. Vậy tại sao người lại buông lung tâm ý?

Người ấy thưa:

–Tôi quả thật là người ngu si, mê muội, không biết gì!

Vua nói:

–Tự vì người ngu si làm điều ác. Lỗi này đâu phải do cha mẹ, sư trưởng, vua, Sa-môn, Đạo nhân tạo ra đâu. Tội này là do người, há lại vì không thích mà nó đĩnh chỉ sao? Nay người phải thọ lấy.

Đó là Diêm vương hiện ra thiên sứ thứ nhất. Diêm vương lại hỏi:

–Khi người đang làm người, sứ giả của trời lần lượt đi đến, vậy người có biết chăng?

Người ấy thưa:

–Quả thật tôi không hay biết.

Vua bảo:

–Người có thấy người đàn ông, đàn bà lúc tuổi về già, tóc bạc, răng long, gầy còm, ốm yếu, còng lưng mà bước, đứng ngồi đều phải chống gậy chăng?

Người ấy thưa:

–Tôi có thấy như vậy.

Vua bảo:

–Người cho rằng chỉ riêng mình là không bị già chăng? Phàm con người đã có sanh thì đều phải có già. Lẽ ra đang lúc khỏe mạnh phải thường làm việc thiện, đoan nghiêm thân, miệng và tâm, phụng hành kinh giới, sao lại tự mình buông lung?

Người ấy thưa:

–Tôi đúng là người ngu si, ám muội.

Vua bảo:

–Tự người ngu si làm điều ác, đâu phải là lỗi của cha mẹ, vua, Sa-môn, Đạo nhân. Tội này do người, há lại vì không thích mà nó đĩnh chỉ sao? Nay người phải thọ lấy.

Đó là Diêm vương chánh thức dạy bảo, hiện ra thiên sứ thứ hai. Diêm vương lại hỏi:

–Trong khi làm người, người há không thấy những người nam, người nữ ở thế gian, lúc bị bệnh tật, thân thể đau khổ, đứng ngồi không yên, mạng sống mong manh, các thầy thuốc đều bó tay không thể cứu chữa được chăng?

Người ấy thưa:

–Tôi có thấy như vậy.

Vua bảo:

–Người cho rằng người không bị bệnh chẳng? Con người lúc già đều sẽ có bệnh. Lẽ đáng ra lúc mạnh khỏe người phải siêng năng làm điều thiện, phụng hành kinh giới, đoan nghiêm thân, miệng, ý, sao lại tự mình buông lung?

Người ấy thưa:

–Tôi quả thật là kẻ ngu si, ám muội.

Vua bảo:

–Vì người ngu si, ám muội, làm điều ác chứ đâu phải lỗi của cha mẹ, vua, Sa-môn, Đạo nhân? Tội này chính do người làm, há vì không thích mà nó đình chỉ sao? Nay người phải thọ lấy.

Đó là Diêm vương chánh thức dạy bảo, hiện ra thiên sứ thứ ba. Diêm vương lại hỏi:

–Lúc làm người, người há không thấy người chết ở thế gian, tử thi hoặc chôn xuống đất, hoặc bị hư hoại, từ một ngày cho đến bảy ngày da thịt bị thối rửa, chồn cáo, trăm thứ chim đều kéo tới chỗ xác đó để ăn? Hễ con người chết thì thân bị hư nát, gồm ghê cả.

Người ấy thưa:

–Quả thật tôi có thấy như vậy.

Vua bảo:

–Người cho rằng chỉ riêng người là không chết sao? Phàm con người đã có sống đều phải có chết. Lẽ ra ở thế gian phải thường làm việc thiện, thân, miệng, ý tinh tấn phụng hành kinh giới, sao người tự mình buông lung?

Người ấy thưa:

–Tôi quả thật là người ngu si.

Vua nói:

–Tự người đã tạo ra điều ác, đó đâu phải là lỗi của cha mẹ, vua, Sa-môn, Đạo nhân? Tội này do người tạo ra, đâu phải vì không ưa thích mà nó chấm dứt sao? Nay người phải tự lãnh thọ lấy.

Đó là Diêm vương chánh thức giáo hóa, hiện ra thiên sứ thứ tư. Diêm vương lại hỏi:

–Khi làm người, há người lại không thấy những người xấu ác của thế gian bị quan lại bắt bớ, xét thấy tội trạng cần phải dùng hình pháp để xử trị, hoặc chặt tay, chặt chân, hoặc xẻo mũi, xẻo tai, dùng cây

vót nhọn đánh đập làm rách da rách thịt, dùng cát nóng, dầu sôi sùng sục đổ lên thân hình, hoặc bỏ vào trong áo vải to để đốt, hoặc treo đầu lên mà nướng lúc ban ngày, hoặc mổ, cắt nát cơ thể, hoặc bị các chất độc làm đau đớn thê thảm chẳng?

Người ấy thưa:

–Quả thật tôi có thấy điều ấy.

Vua bảo:

–Người cho rằng riêng người thì không bị những sự tra khảo độc ác ấy chẳng? Mắt người đã nhìn thấy các việc tội, phước của thế gian rõ ràng rồi, sao lại không làm việc thiện, giữ gìn thân, miệng, ý để phụng hành kinh đạo, tại sao tự mình lại buông lung?

Người ấy thưa:

–Tôi quả thật là người ngu si.

Vua bảo:

–Người đã tự dùng tâm mình để làm điều không thật thà, ngay thẳng, đó không phải là lỗi của cha mẹ, vua, Sa-môn, Đạo nhân. Nay tội báo tai ương này người phải lãnh lấy, đâu có phải vì không thích mà nó đình chỉ? Đó là Diêm vương dạy điều trung chính, hiện lên thiên sứ thứ năm.

Đức Phật giảng nói xong, các đệ tử đều lãnh thọ lời Phật dạy, rồi đều đến trước cung kính đảnh lễ Đức Phật.

